
Oude glorie voorgoed vergaan

Het moet me toch even van het hart, vandaar dit schrijven. Enkele jaren geleden begon ik als nestkastonderzoeker voor de vogelwerkgroep. Een prachtig particulier terreintje viel mij ten deel. Nog dicht bij huis ook, dus gemakkelijk op de fiets met de ladder in de vroege of late uren van de dag even eruit naar dat mooie terrein. Een terrein waar alleen anderen na afspraak met de 82 jarige eigenaresse gedoogd werden.

Twee jaar daarna werden in de naaste omgeving aan de zuidkant van het terrein, diverse bomen en struiken gerooid. De bedoeling ervan werd na enkele maanden duidelijk: uitbreiding van het grote parkeerterrein van een nabijgelegen bedrijf. Het mooie terrein kwam nu wel erg dicht op de 'bebouwing'.

Nog eens twee jaar later vond een minstens zo ingrijpende 'verbouwing' plaats, nu aan de noordkant van het terrein. Het aangrenzende terrein was voor heel veel geld opgekocht om er ter zijner tijd een onderkomen te bouwen. T.z.t. dat wel, maar de nieuwe eigenaar

had alvast alle struiken van de 2-3 hectare grond laten verwijderen. Weg schuil- voedspeel- en broedplaatsen van alles wat zoal rondloopt, kruipt en vliegt op zo'n terrein.

De 'beschaving' rukte nu toch wel erg snel op. Bij de tachtigjarige mevrouw, de eigenaresse van het mij toegevalen paradijsje, ontwaarde ik tranen en vooral boosheid over wat een nieuwe buurman zoal te weeg kan brengen. Boos sprak ze er schande van, dit zou met haar terrein niet gebeuren. Daar zou zij persoonlijk tot - en ook na haar dood voor zorgen. Dat was vastgelegd.

Nog eens 2 jaar later was mevrouw de eigenaresse dood. Ik wist het niet. Na mijn briefje, dat ik weer graag de nestkastjes wilde komen controleren, werd ik gebeld door de executeur-testamentair. Een aardige man en ach die mezenkasten, ach u begrijpt wel. Ja wie zit daar nu op te wachten. Ik mocht de pas nieuw

geplaatste kasten wel weghalen.

Mijn laatste bezoek aan het onderzoeksterrein maakte al heel snel duidelijk, dat de 'nieuwe beschaving' voorgoed een einde had gemaakt aan hetgeen ik dan onder beschaving versta. De 250 meter oprijlaan was verhard, de kaalslag van het terrein was compleet, alle struiken en meerdere bomen waren verwijderd. De doorgezaagde boomstammen lagen te wachten op vervoer naar een open haard.

Datgene waarover ik eens de 82 jarige bijna zag huilen en schande hoorde spreken was nu ook met haar terrein gebeurd. Nee, ik geloof niet aan mensen die zich omdraaien in hun graf. Ik geloof meer in zekerheden. Zeker is, dat een unieke plek ons is ontvallen. Veel vogelaars hebben hier rondgelopen om te genieten van iets wat alleen deze oude dame nog 'ouderwets' mooi in stand had kunnen houden.

SJAAK KETELAAR